

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Győrt, a 2018. október 30. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t :

Az emberölés bűntette kísérlete miatt **vádlt neve** ellen indult büntető ügyben a Szombathelyi Törvényszék 2018. április 26. napján kihirdetett 6.B.5/2018/15. számú **ítéletét helybenhagyja.**

A bíróság a vádlott által az első fokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

I n d o k o l á s :

A Szombathelyi Törvényszék 2018. április 26. napján kihirdetett 6.B.5/2018/15. számú ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta ki emberölés bűntettének kísérletében (Btk. 160. § (1) bekezdés, (2) bekezdés d) pont). Ezért őt 8 év fegyházban végrehajtandó szabadságvesztésre, mellékbüntetésül 7 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a vádlott legkorábban a büntetése kétharmad részének letöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra, rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről, valamint a bűnügyi költség viseléséről.

Az ítélet ellen a vádlott enyhítés, védője kétszeres enyhítés érdekében jelentettek be fellebbezést.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség BF.153/2018/2-I. számú átiratában a jogorvoslati kérelmet alaptalannak tartotta. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a büntetőeljárás szabályok betartásával folytatta le a bizonyítási eljárást. A törvényszék által megállapított tényállás teljeskörűen felderített, hiánytalan, és nem tartalmaz iratellenes megállapításokat, téves ténybeli következtetéseket, így az megalapozott. A törvényszék indokolási kötelezettségének logikai hiba nélkül maradéktalanul eleget tett, a megalapozott tényállásból helyesen vont következtetést a vádlott bűnösségére, és a bűncselekmény jogi minősítése is törvényes.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság túlnyomórészt helyesen ismerte fel a büntetékiszabási körülményeket, azonban további súlyosító körülményként értékelendő az a tény, hogy a vádlott a hozzátartozója sérelmére követte el a terhére rótt bűncselekményt, illetve a hasonló, családon belüli erőszakos bűncselekmények elszaporodottsága. Kifejtette, hogy a sértett „nem megfelelő” menekülése nem enyhítő körülmény, hiszen a tüzet a vádlott okozta, látta a sértett állapotát, és a sértett az ital és a tűz okozta sokk miatt menekülhetett a lángokon át. Emellett a kísérlet sem tekinthető távolinak, hiszen a sértett 18 %-os égési sérülést szenvedett, a cselekmény nála maradandó fogyatékoságot és súlyos egészségromlást eredményezett, illetve az elszenvedett

sérülésekbe is belehalhatott volna. Ilyen bűnösségi körülmények között megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság a vádlottal szemben szükséges, de egyben elégséges mértékű büntetést és mellékbüntetést szabott ki, melyek enyhítése nem indokolt.

A vádlott védője az ítéletábra nyilvános ülésén kifejtette, hogy a törvényszék alapos, mindenre kiterjedő bizonyítást folytatott le, a tényállásra és a minősítésre helyesen vont következtetést, így a védelem a megállapított tényállást, a bűnösség kimondását, valamint a bűncselekmény minősítését nem vitatja. Így a fellebbezésük kizárólag a büntetés enyhítésére irányul, amellyel összefüggésben rámutatott arra, hogy a vádlott megbánta a történeteket, és a sértett is megbocsátott a vádlottnak. Hozzáfűzte, hogy mindkettejük életében főszerepet játszott az alkohol, azonban az eset rádöbbenetette őket, hogy ezt így nem lehet tovább folytatni, ezért azóta absztinensek mindketten, más lakásba költöztek, és normalizálódott az életük, a vádlott dolgozik, munkájára számítanak. Mindezek az indokok pedig álláspontja szerint lehetővé teszik a büntetés enyhítését.

Az ítéletábra nyilvános ülésén a fellebbviteli főügyész képviselője az átiratban írtakat fenntartotta. Utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság alkalmazta az ún. enyhítő szakaszt, értékelte, hogy a halálos eredmény nem következett be, továbbá figyelembe vett minden enyhítő körülményt. Álláspontja szerint a törvényszék által kiszabott büntetés tetтарыos, annak enyhítése a generális prevenció céljaira is figyelemmel nem indokolt. Kifejtette azt is, hogy a vádlott nemcsak a környezetét, de a sértettet is felgyújtotta, mert az égésgyorsítóból a sértett ruhájára is jutott, és nem volt távoli a súlyos eredmény bekövetkezése sem, mert a sértett testének 18 %-án égési sérüléseket szenvedett.

A sértett a felszólalásában a büntetés csökkentését kérte, és hangsúlyozta, hogy ő is hibásnak érzi magát a történetekért.

A vádlott az utolsó szó jogán csatlakozott a védőjéhez. Kifejtette, hogy nagyon megbánta, ami történt, az eset óta változtattak az életükön, munkahelye van, ahová visszavárvák, és azt kérte, hogy minél kisebb büntetést szabjanak ki vele szemben.

A vádlott és a védő fellebbezése nem megalapozott, a fellebbviteli főügyész indítványa alapos.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a vádlott és a védője kizárólag enyhítés érdekében jelentettek be fellebbezést, amelyet az ítéletábra nyilvános ülésén is megerősítettek, felszólalásaikban a megállapított tényállást, a bűnösség kimondását, valamint a bűncselekmény minősítését nem vitatták. Erre tekintettel végezte el a felülbírálatot az ítéletábra a 2018. július 1. napjától hatályos új büntetőeljárasi törvény (Be.) alapján, figyelemmel arra, hogy annak rendelkezéseit a Be. 868. § (1) bekezdése szerint a törvény hatálybalépésekor folyamatban lévő büntetőeljárásokban is alkalmazni kell.

A Be. 590. § (1) és (2) bekezdése szerint a másodfokú bíróság, amennyiben a törvény kivételt nem tesz, a fellebbezéssel érintett ítéletet teljeskörűen, az azt megelőző eljárással együtt bírálta felül. A felülbírálat során vizsgálja az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására, intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét és az eljárási szabályok megtartását, tekintet nélkül arra, hogy ki, milyen okból fellebbezett.

Abban az esetben azonban, ha a Be. 583. § (3) bekezdés a) pontja szerint a fellebbezés kizárólag a kiszabott büntetés vagy az alkalmazott intézkedés neme és mértéke vagy tartama ellen irányul, a

másodfokú bíróság a Be. 590. § (3) bekezdése alapján az ítéletnek csak a fellebbezéssel sérelmezett rendelkezését, illetve részét bírálja felül, és a Be. 591. § (2) bekezdés a) pontjára figyelemmel nem vizsgálja az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozottságát, továbbá a határozatát is az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja.

Mindezekre figyelemmel - tekintettel arra, hogy a vádlott és a védő kizárólag a kiszabott büntetés enyhítése érdekében jelentettek be fellebbezést, és a megállapított tényállást, a bűnösség kimondását, valamint a bűncselekmény minősítését az ítéletábra nyilvános ülésén sem vitatták - az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletének felülvizsgálatát a Be. 590. § (3) bekezdésében meghatározott keretek között végezte el.

Ennek során az ítéletábra a Be. 599. § szerint megtartott nyilvános ülésén a Be. 590. § (5) bekezdésében meghatározottak szerint vizsgálta meg az elsőfokú bíróság eljárását, valamint a törvényszék bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére és a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezését, és azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság a büntetőeljárási törvény rendelkezéseinek megfelelően folytatta le a büntetőeljárást, olyan eljárásjogi szabálysértést, mulasztást, amely az érdemi felülbírálat akadályát jelentette volna, nem vétett.

A másodfokú bíróság megítélése szerint a törvényszék által megállapított és a Be. 591. § (2) bekezdés a) pontja alapján a másodfokú eljárásban is irányadó tényállás mellett okszerűen került sor a vádlott bűnösségének megállapítására is, az adott tényállás mellett a vádlott felmentésére, vagy vele szemben az eljárás megszüntetésére nincs törvényes lehetőség.

A vádlott terhére megállapított bűncselekmény minősítése is megfelel az anyagi jog szabályainak. A törvényszék a 3/2013. Büntető jogegységi határozatban kifejtettekre is figyelemmel színvonalas indokolással, kimerítő részletességgel mutatta be azokat az alanyi és tárgyi ismérveket, amelyek alapján okszerűen vont következtetést a vádlott eshetőleges ölési szándékára, és nem tévedett az elsőfokú bíróság akkor sem, amikor a vádlott ölési cselekményét különös kegyetlenséggel elkövetettnek minősítette. Az irányadó tényállás szerint a vádlott a nála lévő motorbenzinből 1-2 decilitert az ágyra öntött úgy, hogy a motorbenzinből az ágyon tartózkodó sértett ruhájára is került, majd a benzint meggyújtotta. Ez alapján pedig - figyelemmel arra is, hogy a tűzhalál az átlagost lényegesen meghaladó szenvedéssel jár - megalapozott következtetés vonható az elkövető embertelenségére.

A büntetés kiszabásánál az enyhítő és súlyosító körülményeket az elsőfokú bíróság nagyrészt helyesen vette számba, az ítéletábra azonban - a fellebbviteli főügyészség által kifejtett érvek mentén - mellőzi az enyhítő körülmények közül azt, hogy a sértettnek a veszélyhelyzet kialakulását követő magatartására, a tűzön keresztül történő menekülésére is visszavezethető az, hogy ilyen súlyos égési sérüléseket szenvedett.

Ugyanakkor további súlyosító körülmény, ahogy arra a főügyészség is rámutatott, hogy a vádlott a hozzátartozója sérelmére követte el a bűncselekményt, valamint a családon belüli erőszakos bűncselekmények elszaporodottsága.

A büntetés kiszabása tekintetében az ítéletábra utal arra, hogy a Btk. 79. §-a szerint a büntetés célja a társadalom védelme érdekében annak megelőzése, hogy akár az elkövető, akár más bűncselekményt kövessen el. Emellett a Btk. 80. § (1) bekezdése szerint a büntetést a törvényben meghatározott keretek között, a céljának szem előtt tartásával úgy kell kiszabni, hogy igazodjon a

bűncselekmény tárgyi súlyához, a bűnösség fokához, az elkövető társadalomra veszélyességéhez, valamint az egyéb enyhítő és súlyosító körülményekhez.

A joghátrány megállapítása során figyelemmel kell lenni az egyéni megelőzés céljaira, fontos szerepe van az egyéniesítésnek, de ugyanilyen kiemelkedő jelentősége van annak is, hogy a szankció igazodjon a tett arányához, a cselekmény tárgyi súlyához, és a kiszabott büntetés a generális prevenció céljának elérését is megfelelően szolgálja. Ezen kívül a büntetés egyéniesítése nem járhat azzal sem, hogy a hasonló súlyú bűncselekményeket elkövetőkkel szemben a bíróság lényegesen eltérő szankciókat szabjon ki. Az elsőfokú bíróság pontosan felsorakoztatta, részletesen leírta a vádlott javára írható, kétségtelenül fennálló enyhítő körülményeket, illetve a védelem is bemutatta azokat a kedvező változásokat, amelyek a bűncselekmény elkövetését követően a vádlott és a sértett életvitelében, kapcsolat-rendszerében, értékrendjében bekövetkeztek. Ugyanakkor nem hagyható figyelmen kívül az sem, hogy a vádlott kiemelkedő tárgyi súlyú, tíz évtől húsz évig terjedő, vagy akár életfogytig tartó szabadságvesztéssel is büntethető bűncselekményt követett el, és az ilyen tárgyi súlyú bűncselekmények esetében az alkalmazott szankciónak az általános prevenció céljainak elérése érdekében a társadalom irányában is megfelelő üzenetet kell hordoznia azzal, hogy milyen mérvű büntetés kerül kiszabásra.

Tény, hogy számos enyhítő körülmény írható a vádlott javára, illetve az sem hagyható figyelmen kívül, hogy a cselekmény kísérleti szakban rekedt, így lehetőség van az ún. enyhítő szakasz alkalmazására. Értékelni kell azonban azt is, hogy a vádlott által a hozzátartozója sérelmére elkövetett bűncselekmény kiemelt tárgyi súlyú, minősített élet elleni deliktum, és a különös kegyetlenséget megalapozó elkövetési módra figyelemmel jelentős a vádlott személyiségében rejlő társadalomra veszélyesség is. A nyomatékos enyhítő körülmény, a halálos eredmény elmaradására tekintettel nem kifogásolható, hogy a törvényszék a Btk. 82. § (2) bekezdés a) pontjának alkalmazásával a büntetési tétel alsó határánál enyhébb büntetést szabott ki, azonban ilyen tárgyi súly és társadalomra veszélyesség mellett az ítélőtábla a büntetés generálprevenciós céljának veszélyeztetése nélkül nem látott törvényes lehetőséget az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés jelentős enyhítésére, a törvényes büntetési tételkeretek között kiszabott büntetés kisebb mértékű megváltoztatását pedig a Be. 605. § (2) bekezdése zárja ki.

Az elsőfokú bíróság a törvénynek megfelelően döntött a feltételes szabadságra bocsáthatóság legkorábbi időpontjának meghatározásáról, a lefoglalt bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről is.

Mindezekre figyelemmel az ítélőtábla az elsőfokú ítéletet a Be. 605. § (1) bekezdés szerint helybenhagyta.

Az ítélőtábla a Btk. 92. §-a alapján beszámította a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a másodfokú határozat kihirdetésének napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt a szabadságvesztés tartamába.

Győr, 2018. október 30.

Dr. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke

Dr. Élő András sk.
előadó bíró

Dr. Takácsné dr. Helyes Klára sk.
bíró

Z á r a d é k:

Ez a végzés és a Szombathelyi Törvényszék 2018. április hó 26. napján kelt 6.B.5/2018/15. számú ítélete 2018. október 30. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Győr, 2018. október 30.

Dr. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke